

пролетарі всіх країн, єднайтеся!

Молодий комуніст

орган кіровоградського обкому ЛКСМУ

Наче відблиск святкових салютів, наче багряний прапор над рейхстагом, наче священна кров полеглих у битві з фашизмом, полум'яніє на календарі дата — 9 травня. День Перемоги. До неї йшли від берегів Волги і лісів Підмосков'я, від Дону і Кавказу... Думками про неї всі жили чотири довгих роки війни — з червня 1941-го по травень 1945-го. Віра в неї нікого не залишала і в найтяжчі хвилини воєнного лихоліття.

Діти воїнів живуть нині під мирним небом, працюють, кохають, ростять дітей. Почувать себе господарями на землі, будівниками майбутнього.

Сини і дочки сьогодні несуть ударну трудову вагу «60-річчю Великого Жовтня — 60 ударних тижнів!» Цей тиждень, двадцять дев'ятий, присвячений 1945 року.

ЖОВТНЕВА
ВАХТА
КОМСОМОЛУЧЕСНО
ДИВИТИСЬ
У ВІЧІРепортаж
червоного
тижня

Олександрійська фабрика діаграмних паперів — молоде підприємство. Виросла вона на околиці міста в роки дев'ятої п'ятирічки. З кожним роком зростає потужність, збільшувався випуск продукції — діаграмних паперів, які йдуть в усі куточки нашої країни.

Молоде підприємство — молоді і його трудівники. Основну частину працюючих на цьому становлять юнаки і дівчата. Неспокоїнний народ. У кабінеті Володимира Куцарі, секретаря комітету комсомолу фабрики, збираються начальники цехових штабів «Комсомольського прожектора». Але ось не з'явилася одна дівчина. І всі відразу занепокоїлись: невже їй байдуже?

Отак і в роботі, і в громадському житті. Не тільки активісти, як ми звикли називати секретарів комсомольських організацій та «прожектористів». Тривалий час адміністрація «тирнувала» раціоналізаторські пропозиції молодих робітників. Тоді до Володимира пішли комсомольці і не членів зміш. Давай, секретарю, дії! А секретар і сам був далеко не в захопленні від такої неуваги. Добилися все-таки свого. Незабаром почне працювати школа молодих раціоналізаторів.

На Всесоюзних комсомольських зборах, що відбулися в лютому, комсомольсько-молодіжна бригада друкарів з друкарського цеху внесла корективи до своїх соціалістичних зобов'язань: план двох років п'ятирічки виконати до 60-річчя ювілею Великого Жовтня.

Довідавшись про це, дехто здивувався. І була причина. Ось уже другий місяць бригада давала брак. Не із своєї вини. Надійшло розпорядження збільшити швидкість друку від 44 до 60 метрів на хвилину. Чим пояснити таку потребу? План перевищували, всю продукцію здавали з першого пред'явлення. Бригадир Михайло Підгорний і групокомсорт Сергій Дудін працювали з особистим клеймом, а Микола Кашкалда і Леонід Бенч незабаром теж мали отримати його...

Відразу ж пішов брак. Вони й раніше попереджали, що швидкість 44 метри на хвилину — найоптимальніша, більше машини не «втягне». А тепер — стільки паперу втрачається. Іхні «зп'ягати» (діаграми зп'ягоподібної форми) навіть студентам на шаргалки не згодяться.

Скільки, робітниця совість не дозволила мовчати. Попередили адміністрацію: відамо клеймо, бо ми тепер — бракороби.

Так на чому ж ґрунтувалася їхня впевненість? Адже скільки прогнали, скільки недоукомплектували. А хіба батькам було легше? Михайлів батько партизанив разом з легендарним І. Д. Діброною. Сергія вишлювали в Угорщину. Польщу, закінчив війну в Чехословаччині. Та у кого батьки не поїхали! Ні, не для того, щоб їхні сини митувалися особистим клеймом тоді, коли машина несе дорогий папір.

Упевненість ґрунтувалася на усвідомленні обов'язку перед колективом фабрики. Інакше просто не могло бути. Інакше вони не могли б дивитися в очі батькам.

Тепер машини працюють з попередньою швидкістю. Вся продукція йде з першого пред'явлення. Та багато втрачено. Як компенсувати цю втрату? Двоє обслуговують три машини. Коли що незрозуміло — до Підгорного, «професора» в друкарській справі, як його тут називають. Не встигають пакувальниці Тетяна Колесникова, Марія Петренко, Р. І. Делієва — значить, треба допомогти.

Цей тиждень незвичайний. Бо присвячений роковій славної Перемоги. Особливий то був рік у біографії нашої Вітчизни. Юність батьків. Легендарне минуле для синів. І сини хочуть чесно дивитися батькам у вічі: не підведемо, вірте нам. Так каже їхня совість.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комуніста».

РОЗІХАЛИСЯ В РІЗНІ КІНЦІ НАШОЇ КРАЇНИ ДЕЛЕГАТИ XVI З'їзду ПРОФСПІЛОК, ПОВЕЗЛИ З СОБОЮ СПОГАДИ І РОЗПОВІДІ ПРО НЬОГО. А В УСІХ ТРУДОВИХ КОЛЕКТИВАХ ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБГОВОРЕННЯ ЇХНІХ ВИСТУПІВ. ВИВЧЕННЯ МАТЕРІАЛІВ З'їзду ОСОБЛИВО СКВИЛЮВАВ УСІХ ВІСТУП ГЕНЕРАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЦК КПРС ЛЕОНІДА ІЛІЧА БРЕЖНЕВА. НІНІ ПОТО ПРОМОВУ ДЕТАЛЬНО ВИВЧАЮТЬ І ТРУДЯЩІ НАШОЇ ОБЛАСТІ.

НА ФОТО: ТРУДІВНИКІ ПІДПРИЄМСТВА «СІЛЬГОСПТЕХНІКА» КІРОВОГРАДСЬКОГО РАЙОНУ ЗНАГОМЛЯЮТЬСЯ З ПРОМОВОЮ Л. І. БРЕЖНЕВА.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

Наступний
тиждень —
тридцятий

У березні 1946 року Верховна Рада СРСР прийняла четвертий п'ятирічний план (на 1946—1950 роки). Головним завданням була відбудова потерпілих районів, відновлення довоєнного рівня промисловості, сільського господарства і потім перевернення цього рівня.

У квітні відбувся пленум ЦК ВЛКСМ, який обговорив питання про участь комсомольців і молоді у виконанні завдань четвертої п'ятирічки.

Хвилюючою подією для комсомольців і молоді України був XIII з'їзд ЛКСМУ, що відбувся в Києві з 10 по 14 грудня. Вперше на ньому були присутні закарпатські комсомольці. З'їзд визначив завдання молоді республіки у виконанні четвертого п'ятирічного плану, велику увагу приділив ідейно-виховній роботі серед юнаків і дівчат.

Всесоюзна Ленінська Комуністична Спілка Молоді взяла шефство над відбудовою Донбасу, Дніпропрогесу, «Запоріжсталі».

ТАКА щедра, така рання весна. Така щаслива весна. Спованена надій, теплих вітрів, сонця, пташиного щебету. Я повертався з району у бригаду і радів весні, людям, землі. Сьогодні зранку не сів. Учора при нормі 27 посіяв 50 гектарів ячменю. Та й чи могло бути інакше, адже сьогодні я, комсомолец Леонід Байбузан, став кандидатом у члени КПРС!

Партійне доручення — врожай, — сказав мені, поздоровляючи, секретар нашої постійної організації. Справді, у хлібороба не може бути вищої відповідальності, ніж відповідальність за кожен гектар землі, доручений тобі. А до цієї відповідальності за поле, ми, Байбузани, звикли змалку, потягнувши серцем до колгоспу, до широким степових просторів, до трактора, котрий видавався нам найсильнішою і найпотрібнішою машиною у світі. І нехай інші водять легкокориди літаків, океанські лайнери чи елегантні швидкохідні «Волги», я переконаний, що все на землі почалося з плуга, того самого плуга, який щосені і щосени нерозлучний з моїм трактором. Найбільше у світі люблю орати землю, висівати зерно, збирати врожай. І вважаю, що треба бути віртуозом у своєму ділі. Щодня, щогодини самовдосконалююся, роздмухувати у своїй душі прагнення бути першим, бути відповідальним за все.

Торік я майже сам засіяв озимими полями нашої другої тракторної бригади. І щасливо вітаю тепер оці триста гектарів. Зелене поле оксамититься, вишпигує мені свою радість. Чи то, може, вітер пробігає озиминою, чи то, може, земля говорить до мене...

Сіба ранніх зернових у нашому колгоспі закінчується. Я сьогодні, знявши

ЦЕНТРАЛЬНА
ФІГУРА

святковий костюм, теж кидав останнє зерно в пухку землю. І хоча перехідний червоний вимпел майорів на агрегаті мого суперника, комсомольця Леоніда Капустері, та на душі все одно радісно.

А ввечері в одному із затишних будиночків Палівки мене вітатимуть із закінченням сівби, з тим, що я — кандидат у члени партії. Ввечері, бо зустрічасьмося ми, брати Байбу-

зани, й справді пізно ввечері, вдома, хоча всі троє — механізатори однієї тракторної бригади.

Комсомольці Микола та Іван Байбузани зараз культивують ґрунт під кукурудзу, соняшник, цукрові буряки.

Комітет комсомолу колгоспу не випускає з поля зору змагання між молодими хліборобами. Бюлетені про виконання змінних завдань, листівки «Комсомольського прожектора», агітатори інформують молодь про хід творчого суперництва. Групокомсорт відділка молодий комуніст Віктор Кирилов, сам механізатор, пошуває свою персональну відповідальність за кожен агрегат. Бо дає комітет насамперед не про кількість виконаної роботи, а про якість. Тому й стежать агітатори, «прожектористи» за тим, щоб правильно було витримано прямолинійність, густоту.

Огріхів немає. Ми, молоді механізатори, добре підготувалися до весни. Я, мої брати, сівальники Леонід Капустеря і Дмитро Герасименко всю зиму вчилися в агрошколі, під-

вишуючи рівень хліборобських знань. Перед виходом у поле перевірили все.

Одначе рання весна трохи бентежила душу. З перших же хвилин роботи в степу я відчув, що сіяти не так і легко, ґрунт іще не вистиг, але втрачати нагороджену за зиму вологу не можна, це було б не по-господарському. Тому я сам і мої сівальники та водії автомашини, що підвозили зерно, комсомолец Микола Ценцуря пристосовувалися до умов, які диктувала погода.

У напруженні сьогодні весь відділок, уся тракторна бригада. Сівач нині в центрі уваги. Це каже вам навіть наша куховарка Валентина Василівна Федорова, яка приїздила в поле голючий смачний борщ. Бо їй не тільки нас, трактористів, довелось сьогодні частувати в полі обідом, а й свого чоловіка, Василя Павловича Федорова. Він, слюсар-наладчик, у дні сівби чергує біля агрегатів. Разом із ним механік відділка Віктор Костянтинів Швиденко та водій виїзної ремонтної машини комсомолець Леонід Скрипник. У полі — надзвичайна подія. Зупився агрегат Дмитра Герасименка — погнула пружина поливного насоса. І хоча замінити її в польових умовах дуже важко, через півгодини Дмитрів трактор легко пішов загіркою.

А Василь Павлович, помахавши дружині рукою з вікна автомашини, вже їде до свого агрегату. Бо я, сівач, механізатор, — сьогодні центральна фігура в колгоспі.

Л. БАЙБУЗАН,
тракторист колгоспу імені Шорса Маловісківського району.

«Металіст» —
для
«Москвичей»

Цікавою справою займається нині спеціаліст інструментального заводу «Металіст» О. В. Саснухов. Він робить штампи для виготовлення кулаків, що їх ставлять на колеса автомашини «Москвич-412». Ці запчастини випускатимуть кіровоградські підприємства місцевої промисловості.

М. КОРИННИЙ.

М. Кіровоград.

ТРОХИ з ніг не збила котрогось із відвідувачів у правління колгоспу невисока білява дівчина. Пальці розстебнуті, хустка ледве тримається на косах — вона так поспішала, що, здавалося, нічого і нічого довкола не помічала. Тільки якісь папірці в її руці розвивалися від стрімкої ходи і на них зосереджена була вся увага дівчини.

— Та не так швидко! — заступив дорогу секретар комсомольської організації Олексій Майданюк. Усміхаючись, спитав: — Що ти робиш тут, Любо? — Розраховуюсь. Ось бачиш, силки ще паперів потрібно підписувати? — Значить, ідеш звідси? — вже посерйозніша ватажок.

— Іду, — розвела руками дівчина. — Так вирішили остаточно з Андрієм на сімейній раді.

Люба Титаренко, що й аустрів секретар комсомольської організації господарства, працювала дояркою і вчилася заочно в Олександрійському радгосп-технікумі. Умови роботи на їхній фермі, як дізнавалася Люба з підручників та під час практики, зовсім не відповідали сучасним. І хоча на старших курсах її перевели в лабораторію, дали роботу за спеціальністю, якої вона набувала, та й це не втримало від рішення знайти таке місце, де можна спокійно застосувати свої знання, якнайшвидше здійснити задуми. Порадилася з чоловіком-трактористом. Він не відрадив Любу, тому що, як сказав дружині, в їхній тракторній бригаді молоді не в пошані.

Молода сім'я залишася рідний колгосп, землю батьків, свого дитинства і юності. Не через заробітки, ні. Вони у механізатора Андрія і лаборанта ферми Люби Титаренків не маленькі. І жити подружжю є де: батьки раді, що молодята коло них. Та, виявляється, цього замало Любі та Андрієві — їм подавай умови праці на сучасному рівні технізації села, їм потрібна шана і довіра старших. А раз цього немає? Раз невідомо точно, коли їхній колгосп зможе зрівнятися з іншими господарствами в питанні механізації?.. Тоді й визрів категоричне рі-

шення — шукати цікавішої роботи. Тоді, окрім молоді сім'ї Титаренків, переїхало в радгосп «П'ятихатський» і комсомольське подружжя Троценків — вихователька дитсадка Валентина та водій Василь. Більше того, з випускників минулого року працювати в рідному колгоспі не залишилося жоден, після служби в армії повертаються одиниці. І все з тієї ж причини — умови праці, ставлення до молодих трудівників села.

Про це в категоричній формі написав у своєму листі до редакції двадцятидворічний тракторист

з положенням звільнення у запас війнам у першу чергу повинні давати нову техніку, Миколині матері довелося відстоювати права сина. Тільки після її відвідин голови колгоспу Микола сів на новенький Т-74. Іван Богінський, що в одній бригаді з Григою, два роки після повернення з армії ждав нового трактора.

Вслухався в мотиви, якими проїнятий лист Миколи Григи, в мотиви, якими пояснюють дві молоді сім'ї свій від'їзд з рідного колгоспу, і знаходив багато спільного в них. І ка-

них воріт і спортивні костюми. І знову ж комсомольці та молодь села Пролетарського відчували ставлення до себе. Після недільників звернулися до голови колгоспу, аби правління додало грошей, щоб купити бутси (бо грають у футбол у кедах), настільний теніс. Відповідала була одна «Немає грошей». Потім комсомольці ще просили правління купити інструменти для естрадного оркестру. Почули те ж саме: «Немає грошей». Не можна не погодитися з Миколою Григою, який сказав у своєму листі до редакції: «Все життя (мабути, має на увазі молоді роки. — О. Б.) не будеш працювати на недільниках, потрібно ж коли-небудь і відпочити».

Якби зважити на категоричність і запальність цього вислову, то все одно в ньому звучало б серйозне звинувачення і членам правління колгоспу, і членам комітету комсомолу. Не в шані старших молоді колгоспу імені Карла Маркса. Навіть недовго накладують дисциплінарні стягнення на молодих і на літніх механізаторів. Ніби підкреслюючи цим: дорослі, мовляв, до того, щоб з тобою, як з дорослим, рахувалися.

Хлопці з бригади № 1 розповіли, що І. М. Троценка за зловживання спиртом у робочий час двічі попереджали, а на третій раз зняли 20 процентів з його зарплати. Про всі три стягнення говорили на засіданні бригадної ради. Коли ж молодий тракторист Іван Зінко, щоб не простояв трактор знову, зняв з плуга потрібний болт, бригадир особисто, без рішення бригадної ради, на два місяці перевів Івана на різні роботи. В цьому оди-

ноособовому рішенні — не тільки порушення внутрішньої демократії, а й ота зневажлива зверхність до молоді людини. Чи не тому, — згодом про це дізналися у бригаді, — й у Миколи Григи визріло бажання піти зі свого колгоспу? Він визнає, що грубо порушив трудову дисципліну. Ніде правди діти. Сталось це після того, як Микола відправив свого листа до редакції. Пізніше ввечері, повертаючись нетверезим у бригаду, пе-

реорав трактором город. Назавтра мав їхати на зимову сесію в Кировоградський сільськогосподарський технікум. Коли повернувся, бригадир, знову без рішення бригадної ради, не дозволив Миколі й підійти до машини.

Але чи не досить фактів? І наведені яскраво змальовують картину ставлення до колгоспної молоді. Без скидки на юність і недовідченість питають з Миколи Григи, його ровесників. Питають за роботу, за конкретний внесок у колгоспне виробництво. І забувають члени правління, що не одними процентами живе молодь села, що бачать хлопці і дівчата інший рівень піклування про їхніх товаришів у сусідніх господарствах. Порівняння те не не користь рідного колгоспу, адже йде з села молоді. Всупереч перспективам.

Цього року починається будівництво молочного комплексу на 1600 голів великої рогатої худоби; з введенням його в дію потрібно буде 35 працівників. Іще 12 мають бути зайняті на пункті технічного обслуговування, який заплановано збудувати в тракторній бригаді. По селу Пролетарському проляже сім кілометрів доріг з твердим покриттям, на центральній садибі покласться типовий дисадов, ідальня, продуктового магазину. Із новобудов господарського призначення буде поставлено зерносклад на тисячу тонн, асфальт на 25 машин.

Скільки вакансій очікує молодих трудівників!.. Та навіть і нині в найнапруженіші періоди для двозмінної роботи в тракторній бригаді не вистачає механізаторів. Дефіцит на них і далі зростатиме з розширенням тракторного парку. Та йде молоді із села і поодинокі, і сім'ями. Не дочекавшись ні комплексу, де буде все механізовано, ні упорядкованих доріг. Бо не сповна дбає про умови її роботи і дозволяє колгоспне керівництво.

О. БАСЕНКО,

спектор «Молодого комунара». Колгосп імені Карла Маркса Олександрійського району.

ОЦЕ ТОБІ, МИКОЛО

ТИ НА ЗЕМЛІ — ГОСПОДАР

комсомолец Микола Грига. «Я хочу розповісти про те, як у нашому колгоспі ставляться до молоді, цінують її, — починає він свого листа. — Адже в селі Пролетарському багато юних, та кінчають вони школу і йдуть в інші господарства, тільки не в своє. А все це тому, що таке ставлення до нас керівництва колгоспу: мовляв, даси новий трактор чи комбайн молодому механізаторові, а він поб'є його. Але ж скільки у нас у бригаді хлопців, які за приклад можуть бути!» Подальший зміст листа зводиться до того, що господарство практично не виділяє коштів на фізкультурну й культурну роботу серед молоді.

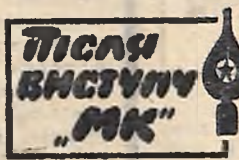
...Лист-одкровення... Є в ньому перебільшення і неточності. Так, на минулорічних жнивх новий комбайн СК-5 доручили молодіжному екіпажеві, але комбайнери не зуміли працювати на ньому, тож машину передали досвідченішим. І щира правда в тому листі. Не одразу отримав новий трактор Микола Грига. Хоча згідно

тегоричності, притаманної юним, і потерпіти вже сьогодні бачити свій колгосп не гіршим від інших. Та чи не чуваються в цих мотивах і нотки якогось споживача? Нехай слабенькі, але явні: мовляв, якщо я, молода людина, потрібна колгоспові, то колгосп має мені дати все. Відкинемо цей сумнів одразу.

Не споживачі настрої заволоділи юнаками і дівчатами колгоспу. Бригадир тракторної бригади № 1 Микола Федорович Перез'язко, скажімо, задоволений роботою молодих механізаторів. Усі виконують і перевищують змінні норми. Вміло експлуатуючи свої трактори, Михайло Марченко зеконював 213 кілограмів пального, Микола Грига — 421 кілограм пального і 376 карбованців на ремонт. Не споживачами — подавай усе готове — живуть молоді хлібороби. Щоб купити спортивну форму, інвентар, організувати кілька недільників. Щоправда, коштів, зароблених тоді, вистачило лише на сітки для футболу.

Комсомолец Наталя Фоміна працює на Кировоградській вузтешній фабриці, може виконувати чотирі операції.
На честь 60-річчя Великої Жовтневої революції підписав зобов'язання. Змінні норми виконує на 105—110 процентів.
Фото А. ПЕЧЕНЮКА.

Так називався рейдовий матеріал обласного штабу «КП» та «Молодого комунара», вміщений у номері газети за 12 бе-

„БО ОЛЬГА НА КУРСАХ“

резня, а якому йшлося про недоліки в організації змішані громадської худоби в колгоспі імені Кірова Устинівського району.

Як повідомив голова колгоспу А. Шагер, матеріал обговорено на спільному засіданні

правління і комітету комсомолу господарства, критику визнано правильною. Намічено заходи для усунення недоліків. Так, будівельній бригаді, яку очолює А. Король, доручено до 15 квітня реконструювати вигульні дворики на молочнотоварних фер-

мах №№ 3 і 4. На території ферм уже завезено 300 тонн піску та щебеню, бригада почала роботи.

Комітет комсомолу розробив умови соціалістичного змагання серед молодих тваринників, установив перехідний черговий емблем «Кращий молодий доярці колгоспу».

НАЗУСТРІЧ ФЕСТИВАЛЮ

У Москві відбулося чергове засідання штабу ЦК ВЛКСМ по підготовці до IV фестивалю дружби молоді СРСР і НДР. Фестиваль, присвячений 60-річчю Великої Жовтневої соціалістичної революції, відбудеться з 24 червня по 4 липня цього року в місті-герої Волгограді.

На засіданні підготовчого комітету обговорювалися питання про хід підготовки до молодіжного форуму комсомольців і молоді Волгограда, інших міст і областей, постанні яких візьмуть участь у фестивалі.

До складу радянської делегації увійдуть країні представники молоді Країни Рад. Це представники промисловості, сільського господарства, студенти, представники молоді технічної і творчої інтелігенції, які завоювали право взяти участь у фестивалі високими виробничими

показниками, активною громадською роботою.

Величезна і різноманітна програма фестивалю, яка також обговорювалася на засіданні штабу. В програмі фестивалю — зустрічі дружби молоді СРСР і НДР та конкурс професійної майстерності, участь у спортивних святах з нагоди московської Олімпіади, і зустрічі з героями Радянського Союзу, ветеранами Великої Вітчизняної війни, виступи художніх колективів і молодіжні бали. В один з днів фестивалю його учасники і молоді області стануть на трудову вахту, присвячену XI Всесвітньому фестивалю молоді і студентів на Кубі. Під час фестивалю відбудеться маніфестація молоді м. Волгограда «Ленін, Жовтень, молоді».

Одним з найважливіших заходів фестивалю стане конференція на

тому «Шляхи підвищення ефективності і якості роботи організації». ВЛКСМ і СВМ по комуністичному вихованню молоді у світі вимагати XXV з'їзду КПРС і X з'їзду ССНП. У рамках конференції її учасники познайомляться з роботою міських комитетів, райкомів ВЛКСМ, первинних комсомольських організацій області по виконанню рішень XXV з'їзду КПРС і підготовці до святкування 60-річчя Великої Жовтневої революції. Мають відбутися розмови з комсомольським активом, зустрічі з молодими передовиками промисловості і сільськогосподарського виробництва, Героями Соціалістичної Праці, наставниками молоді.

Наступний фестиваль у Волгограді стане новою яскравою демонстрацією міцної дружби і співробітництва молоді двох братніх країн, важливим етапом на шляху до XI Всесвітнього фестивалю молоді і студентів у Гавані.

ТІЛЬКИ ПОДІЯ

РІК 1945-Й

Ще гриміли димом на задній частині міста. А на радянську землю прийшла тиша мирної праці. Активна участь у відновленні народного господарства взяли і трудящі Кировоградської області.

На початку 1945 року в області вже діяла 61 машино-тракторна станція. Колгоспники і працівники радгоспів освоїли 72 проценти довоєнної посівної площі, а тому числі по зернових культурах — 98 проценти, засіяли озимини 400 тисяч гектарів. Кожен з комсомольців Новоградківської середньої школи протягом літніх канікул виробив у колгоспах по 50 трудових. У районі створено 44 комсомольсько-молодіжних ланок по випусканню високих врожаїв сільськогосподарських культур.

Відбуджувалась буровугільна промисловість. За ініціативою членів артільмені Леніна Олександрійського району в господарстві області на допоміжних шахтарів прийшли тисячі колгоспників.

Цукрові заводи дали країні 60 тисяч цистерн цукру, а підприємства молочної промисловості виробили 4500 тонн масла.

У 1945 році з цехів заводу «Червона зірка» вийшло 600 сівалок.

Довоєнний рівень випуску продукції досяг колектив Гавропольського паровозоремонтного заводу.

Наприкінці 1945 року у Знаменській машинно-тракторній бригаді колектив якого через рік виконав виробничий план на 141,9 проценти.

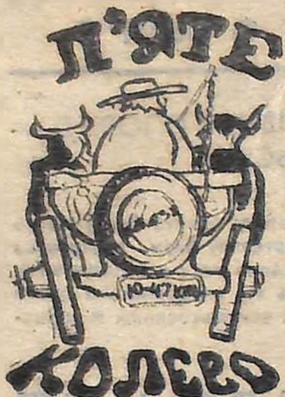
На Олександрійському заводі гірничого устаткування розгорнулася боротьба за перемогу в змаганнях між бригадою Т. Шелест, виповнюючою поринувати мішки, виконувати завдання на 150 проценти, та бригадою О. Кулба, мітчик Д. Чернявський, електрозварювальник М. Мороз — на 200 проценти.

В області було відбудовано 227 підприємств союзна, радянської держави і області значення. У 1945 році вони випустили продукції на 47,1 мільярда карбованців.

7 липня обком КП(б) України і виконком обласної Ради депутатів трудящих прийняли постанову про роботу партійних, радянських і господарських організацій у зв'язку з демобілізацією військомобілізованих і діючої армії.

Новий навчальний рік розпочався в 28 школах обласного центру. Почали працювати педагогічний і вчительський інститути 5 технікумів, музична школа, 2 театри, 2 кінотеатри.

В Устинівці було піднято з руїн і збудовано 125 будинків, 5 музтеатрів-побутових закладів, лікарню на 40 ліжок, аптеку, амбулаторію, дисадов на 30 і літній ясла на 25 місць, друкарню, олійню, райпромкомбінат.

ПЕРШОКВІТНЕВИЙ ГИПУСК

Секретар комсомольської організації Куликівського заводу Петро Хватнюк приречено зникнути на годинник. Мить потупцював перед прохідною, вдихнув новий легенький повітря і ступив на територію заводу.

«Ну, зараз почнеться», — подумав безнадійно...

Зразу ж та прохідною до комсомольського підбіг Серіфко, практикант з ПТУ:

— Петко, а мені робочих рукавичок не єдають...

За ним підійшла Оля Іванова, молода мати:

— Слухай, знову майстер у пічну зміну примушує працювати.

Оля змінила Василь з механічного: — Виручи секретарю, сина в дитсадок не приймають...

І за сина Василя виглядає Сашко Ткач. Петро згадав, що йому треба пійти до санаторію. А за Сашком підійшов... А за...

КРАЩЕ САМ

У деяких комсомольських організаціях області є активісти, котрі за все беруться самі. І ось що з цього виходить.

Коли Петко добрався до комори, де працював, він уже твердо знав, чим йому сьогодні займатися. Навидкоруч накинув робочий халят, мстився від дверей комори. «Я зараз», — кинув на ходу робітникам, котрі зібрався біля вікна видачі інструментів.

«Так, — похорював про себе, — спочатку — до майстра. Що це він там комсомол загаскує? Потім — до комірника сусіднього цеху. І там йому рукавички для практикантів надасть... Ага, це про Олю не забути... В завітом забіти... До начальника

механічного підійти... Це в першу чергу. Під час обідньої перерви — лекцію в складському апараті... Ще — рейд по боротьбі з браком провсти. Чи то так по раціональному використанню робочого часу. Браком на тому тиждні займатися... Та не забути стійку випустити до вечора. І «Комсомольський прожектор» полий не завадило б. На Тільки заводський вчора комсомольці скаржилися... А після зліши — репетиції хору, чергування в оперативному загоні, заняття в

інституті... А внески? Мало не забути...

І доручити нікому. Пообіцяти пообіцяють, а от чи зроблять? Ні, краще я сам. Так... Значить, до майстра... Погін — до...

Очіпді Петко зупинився біля дверей наказів, аби перевести подих. Мимоволі став читати. Що, що? «...сувору догану комірникові П. Хватнюку за халатне ставлення до службових обов'язків...»

«А інструменти? — майнула думка, — Я ж не видав сьогодні робітникам інструментів!» Петко пошав до комори...

Через кілька днів Хватнюка служили на бюро райкому комсомолу. «А за що? — не розумів Петко, — Я ж старався. Горю за комсомольців стою... Ех, несправедливість...»

Ю. ДМИТРЕНКО.

ЩО ПІРШЕ?

Зустріла Жею якось Віра, Пішла у них розмова шпра. — Що, тай не й досі впливає? Це ж на здоров'я страх впливає! — Я почула відповідь від Жею: — Ох, а ще більше — на вишенью!

ПРИ ВІДЧИНЕННИХ ДВЕРЯХ

Спитали у завідувача Кляни: — Ну, як у вас там інші справи? — Та, як відверто говорити, Дверей не можна зачинити! — Така відважність сила? — Та ні, ті двері той... осям.

ЯК СОЛОВЕЙ ЛІТА

— Ох, коли діждусь я літа! — Сумно бідалася Віра. — Що, тепла вже захотіла? — Попікнися, Таміла. — Не гадала, любя, трішки, — Маю модні босоніжки. Любов ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка
Добровеличківського району.

Бюро рацпропозицій «П'ятого колеса»

«Ліки» для дерева

Вік дерев'яних конструкцій, які несуть «службу» на відкритому повітрі, можна продовжити в кілька разів. Такий висновок зробили вчені Латвії після десятирічних випробувань деревини з різних лістяних порід. Стопи, оброблені спеціальними антисептиками, служать у два-три рази довше, ніж звичайно. Тільки обробка ошорж, які використовуються в сільськогосподарських районах республіки, дасть можливість шорку економіти 20 тисяч кубометрів вільних берези, осики.

Створено пересувну установку, яка дає змогу піднятися від перевезення деревини до просушувальних зводів і консервування її безпосередньо в ліспромгоспях.

«СІВАЧ» ЗАПРОШУЄ

В суботу в приміщенні редакції газети «Молодий комунар» (вул. Луначарського, 36) відбудеться заняття міської молодіжної літстудії «Сіва».

Запрошуються всі любителі поезії.

Початок о 16-й годині.

ПРИГАДУЮ І КВІТНЯ 197... року в славному місті Кіровограді. Весело світило сонце. Солов'ї заливали горобці на брунькуючих деревах. На розі вулиці Шевченка і Луначарського зупинилися двоє симпатичних, елегантних молодиків.

— Зайдемо? — по-змовницькому підморгнув один, кивком голови показуючи на «Перлину степу».

— Але непадемо.

— Та що ти! Вип'ємо по скляночці холодненького, свіженького.

— Я хотів би молока з-під корови.

— Є й таке. Тепер його сюди щодня завозять. Та що там мого, коти Терер у «Перлині степу» продають на розлив смачніший перлики, сметану, кефір і ряжанку. Із спиртних напоїв був донедавна кумис. Його зняли з продажу, бо вплив на надто вже мішним.

— Аж десять градусів!

— Який жах!

— Але зараз у «Перлині» продають лише молочні безалкогольні напої.

— Ходімо скоріше, — не витримав другий, — страшенно хочу молока!

І вони пірнули в знаменитий підвалчик, що котись отруював довколишню повітря виклики парами, тютюновим димом та брудною лайкою...

Біля пивного бару якась тендітка, ще зовсім молода жінка смікала свого чоловіка за рукав і сімсьміть тягула до вхідних дверей, сізно благаючи його:

— Миколичу, голубчику, давай зайдемо. Вип'єш хоч один кухлик пива. Жигулівського.

— І не проси. Бо я той... неплетущий, чи то пак непитущий.

— Один кухлик, — умовляла дружина, мало не плачучи. — Я й таранечки тобі припасла. Зайдемо, рідесенький мій. Мені так по-добається, коли ти п'яний як чіп, не приходиш, а приповзеш додому і починаєш...

— Сказав не піду. І — квіт! Слово моє тверде. — Микола гордо блиснув очима на вніску «Пивний бар» і попрямував до магазину «Молоко».

А ввечері на площі імені С. М. Кірова можна було спостерігати досить дивну картину. Швейцари ресторанів «Весна», «Україна», «Київ» та «Відпочинок» переймали святково одягнених хлопців і дівчат, широко розставляли руки і просили:

— Рідесенькі наші, зайдіть до нас хоч на півгодини. Наберіться хоробрості, вип'йте грамів по двісті білого марочного портвейну. А може, хтось між вами виявиться надзвичайно мужнім і подужає аж... сто грамів горілки! За того ми самі заплачимо. Ласкаво просимо!

— Та що ви, діди! — посміхнувся один буйночубий і дуже гарний юнак. — Хто ж оцю отруту питиме? Тим більше, що ми поспі-

таємо в молодіжне кафе, де сьогодні виступатимуть молоді актори нашого театру.

— А ми йдемо в «Кабу цікавих зустрічей», — устрчала в розмову русава дівчина з квітами в руках, — там сьогодні читатимуть свої вірші місцеві поети.

— А у нас сьогодні — вечір відпочинку. Разом з учнями музичної школи влаштуємо, — почувся з гурту.

— Здорого! — ахнули лінійцарі і, заздрісно прищипуючи язиком, хором запитали: — А хто ж усе це організував?

— Миський ко-мі-тет ком-со-мо-лу, — проскандували хлопці і дівчата у відповідь і швидко пішли в протилежний від вїкон ресторану бік...

Пригадую, того дня мене тяжко вразив пригнічений вигляд чергового сержанта Кіровоградського в'їтерезника.

— Не поїрште, товаришу Сорокопуд, — простогнав він, притискаючи руку до грудей, — віхто в Кіровограді не хоче пиячити. А молоді — тии біляше. П'є лише лимонад і закусує його апельсинами.

— Що ви кажете?! — вперше в житті не повірив я.

— Чистісінька правда. А все тому, що Ленінський і Кіровський райкоми комсомолу міста взяли під пильний контроль дозвілля молоді.

— Що ви кажете?! — вперше в житті не повірив я.

— Не поїршайте так. Можливо, це все наладиться.

— Де там! — безнадійно махнув він рукою. — Завав комсомол по-справжньому, по-бойовому заступив дорогу «зеленому змію». Що його робити? Де вийді?

— Є вийді, — як завжди, блиснула в моїй голові теніальна ідея. — я знаю, що вам робити.

— Що? — аж підскочив строгий і сумний сержант міліції. — Кажіть скоріше!

— Закричати... — я переможно глянув у його розпачливі очі і закінчив: — За-кри-ти в'їтерезники!

— Як престо! — видихнув він і заплакав.

Не пам'ятаю вже точно, з радості, чи з горя...

Так от, пригадую, це було в Кіровограді І квітня 197...

Розповідь Пані Сорокопуда записав Валерій ГОНЧАРЕНКО.

Від колісної майстерні. Паня Сорокопуд у своїй мрійливих спогадах забув назвати точну дату відкриття молодіжного кафе. Чергові по колісній майстерні з радістю роблять це за нього і сповіщають приемну новину. 27 березня 1977 року в Кіровограді, в приміщенні ресторану «Весна», справді відкрилося молодіжне кафе (розширену інформацію про цю подію читайте в наступному номері).

Тепер з дня на день очікуємо вістей з «Перлини степу» та в'їтерезника.

А що як П. Сорокопуд провидець?

Т. в. о. редактора М. СЕМЕНЮК.

Ви любите музику? І хочете навчитися грати на одному з музичних інструментів? Тоді приходьте до музичної школи. Там навчать вас не тільки володіти інструментом, а й розуміти прекрасний світ музики. І зроблять це люди, по-справжньому віддані своїй роботі, — педагоги. Любов Андріана Батова теж належить до таких людей. Вона — викладач Новомиргородської музичної школи. І хоч працює тільки перший рік, та вихованці вже встигли полюбити її уроки і з радістю відвідують їх.

На фот.: Л. А. БАТОВА під час уроку.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

Наша адреса і телефони

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета печатається на українському мові.

316050. ГСП, Кіровоград 50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глітки, 2.

БК 16234.

Обсяг 0,5 друк. арк. Індекс 61197.

Зам. № 132.

Тираж 61 520.

Бердянське середнє міське професійно-технічне училище № 25

ОГОЛОШУЄ ПРИЙОМ

мелоді, що закінчила 1977 року восьмирічну школу, на такі спеціальності з трірічним строком навчання:

- лицювальник-плитковик-мозаїст,
- малювальник по альфрейно-живописних роботах (вступники складають екзамен з малювання),
- електрогазоварник,
- монтажник конструкцій — муляр,
- машиніст кранів баштових, самохідних і стаціонарних,
- електромонтажник по освітленню, освітлювальних силових мережах та електроустаткування,
- столяр по виробництву сучасних меблів.

На ці спеціальності з одnorічним строком навчання приймають юнаків і дівчат, які мають середню освіту.

Початок занять з 1 вересня 1977 року.

Заяви приймають до 1 вересня. Навчання в училищі безплатне. Іногороднім надають гуртожиток.

Учням в установленому порядку виплачують за роботу, виконану в процесі виробничого навчання.

Наше місто — курортна здравниця пессонозного значення. Забудова міста йде за генеральним планом, молодіють його старі квартали. В місті споруджуються нові і розширюють випуск своєї продукції діючі промислові підприємства.

Бердянськ — важливий морський порт, сюди заходять вантажні й пасажирські кораблі.

Наша адреса: 332440, м. Бердянськ Запорізької області, вул. Ульянових, 88, середнє міське професійно-технічне училище № 25.

ДИРЕКЦІЯ.